

Racisme tot op het bot gefileerd, niemand komt er zonder schaamte uit

Maartje Remmers als Leslie die zich met passie verdedigt tegen de aantijging racistisch te zijn.

foto fred debrock

SARA VAN DER KOOI

theater

Wunderbaum

Daar gaan we weer (white male privilege)

****

Hoe kun je reflecteren op een systeem waar je zelf midden in zit, dat 'in je genen' zit? Wie kan oprecht van zichzelf zeggen dat hij nooit discrimineert, nooit een racistische gedachte heeft? Theatermakers Wine Dierickx, Matijs Jansen, Maartje Remmers van het theatermakerscollectief Wunderbaum, onderzoeken in 'Daar gaan we weer (white male privilege)' structureel racisme en discriminatie. Want zit niet in ieder van ons een 'stemmetje', een klein (of groot) beetje politieke incorrectheid?

In een blankhouten arena, waar het

publiek in vier groepen omheen zit, speelt dit morele drama zich af. Annelies Verbeke, een schrijfster waarmee de Wunderbaumers al eerder samenwerkten, beschreef een in aanleg behoorlijk realistisch gegeven. Drie (witte) medewerkers van een internationaal gerenommeerd cultuurblad zitten in de penarie want hun voorpagina wordt (op sociale media) afgekraakt als zijnde racistisch.

Leslie (mooi gedreven en een tikje naïef gespeeld door Remmers), degene die de gewraakte tekening maakte, verdedigt zich vol passie: "Ik heb echt alleen maar een mooie blote zwarte vrouw met mooie billen willen tekenen." Haar collega's Tom en Inge willen haar niet afvallen, maar worstelen met alle hevige reacties en vrezen voor hun baan.

Wachtend op een telefoontje van hun Amerikaanse manager, denken ze na over hoe zich voor deze domme misstap te verantwoorden. Onderwijl analyseren ze elkaars racisme in vlijmscherpe en vaak zeer komische dialogen. Geen van hen komt er zonder schaamte uit, ook de zo politiek correcte Inge (een complexe en hilarische rol van Dierickx) niet, zelfs al heeft ze een Afrikaanse vriend en wil ze nog zo graag allerlei "grote collectieve trauma's rechtzetten".

Maar Tom (Janssen) heeft het het zwaarst te verduren. Hij is immers de witte man, op zijn schouders rust alle schuld: kolonialisme, imperialisme, seksisme, noem maar op: hij is de representant van het kwaad. Maar iedere 'framing' blijkt uiteindelijk te mislukken: Leslie is meer dan de kunstenaar die zichzelf uit een laagopgeleid probleemgezin omhoog heeft gewerkt, Tom is meer dan 'de witte man' en Inge's politieke correctheid houdt ook geen stand. En na het langverwachte telefoontje vallen de

laatste schillen van beschaving van ze af.

Daar gaan we weer (white male privilege) is knap opgebouwd, zowel thematisch als qua spel: van bijna-niet toneelspelen naar overde-top en beestachtig.

Zelden zag ik zo slim en komisch een maatschappelijk actueel thema in het theater tot op het bot gefileerd worden.

T/m 13 december op diverse locaties. Info: www.wunderbaum.nl